

**Είδος Νηπιαγωγείου ή πρωτότυπος Βουλή,
και σάν δάσκαλος ό Στρατός τά μωρά της άπειλεί.**

**Μεγάλη τής φεσοūs χαρά
μέ τήν 'δική μας συμφορά.**

Π.—'Ακουσε τό νέο τουτο κι'ή φεσου γειτόνισά μας,
πού τρομάζει κάθε τόσο τήν γαλάζια θάλασσά μας,
κι'άπεφάσισε και πάλι
γιά γενιάτι μας νά βγάλη
'στόν περίπατο κι'αυτή
μιάν άρμάδα ζηλευτή.

Και σαρκάζει και γελά
κι'ή φεσου μας ή μαριδάκι,
και τής λέν: χατρί όλα,
έγχα λέσσα κι'έγχα μύλα.

'Εκανε κι'έκεινή Στόλο,
πούναι γιά τά πανηγύρια,
και μεγάλο παίζει ρόλο,
πού τσακίζει τά γεφύρια.

'Η γειτόνισα φεσου μας, πούχει γιά καράβια λάρια,
δέν άρμειται, Φασουλ ή μου, στής άρμάδας της τήν δόξα,
μά και Ντρήνωτ παραγγέλλει: γιά νά κάνη πανηγύρι,
και νά σπάση και μέ Ντρήνωτ κάθε δίστυχο γεφύρι.

'Εχάρη κάθε μπέστιας και πουροικερλάκης,
έχάρη κι'ή γειτόνισα,
όπου γι'αυτήν πολλάκις
βιμους πολλούς έτόνιας.

'Ακουσαν αυτώ τό νέο κι'οί φεσάδες οί γειτόνοι,
πού ροφής δέν τους γλυτόνει,
κι'άφησαν τους Μαλισφόρους, και 'μιλούν γιά 'μας πολύ,
πούδγαλε γιά τόν'Αθέρωφ ή γλιωσίσιτσα μας καλλι.

Τί χαρά 'στους φεσοφόρους!...
άφησαν τους Μαλισφόρους,
άφησαν και τούς Μιρδίτας.

Και γιά τόν Γκακούρη τώρα
έξεχάσθ'ή Τσερναγόρα,
έξεχάσθη κι'ό Νικητάς.

'Εγύρισε κι'ό Πατισάχ έν δόξη'στην Σταμπούλ,
πού μέσα σέ Συντάγματος έλουσθη κολυμβήθραι,
έν τούτοις κι'ό Κορομήςλας θα πάη'στό Μπουρμπούλ,
και κάθε μπουρμπούλας Ρωμηός θα κάνη μπουρμπούληθραι.

Μά κι'έμένα, περπερήθρα,
πώς μ'άρεσ'ή μπουρμπούληθρα.
Πώς μ'άρεσουν και τά λόγια, πού φουσκόνουν σάν κι'έκεινή...
μεγαλώνει μεγαλώνει, κι'έπειτα φουσκς και σβόνει.

**Λόγια τών λιμαδόρων
περι κλικών και φέρων.**

Φ.— Προβαίνει μία κόρη
μ'άσιπια και μέ δόρυ,
κι'αύγη γλυκοχαράζει,
κι'ό κόσμος γύρω κράζει:
χαλάλ'οί νέοι φέροι.

Κλικιας μου λένε, Περικλή, πώς έγιναι και πάλι,
κλικιας, όπου γανόνουνε κάθε γερό κεφάλι,
κλικιας έδω, κλικιας έκει, κλικιας άπάνω κάτω,
κλικιας μέσ'στο Ρωμιαίκο, πούναι χαρτζιά γεμάτο.

'Όπου κι'άν πάς, όπου σταθής,
μέσα σέ κλίκια θα βρεθής,
παντού και πάντα κλικιας,
πού κάνουν κασκιάριας,
κι'όλοι φωνάζουν: κλίκια,
κι'έν ταυτή μόνον νικά.

Εύμένειαις, δυσμένειαις, κατατρεγμοί, χατήρια,
γι'αυτόν κυττής ορθάνοικτα πύρταις και παραθύρια,
άλλ'έμεις περιφρόνησε γιά σέ τόν καιμοίρη,
και κάθε πόρτα κλείνεται και κάθε παραθύρι.

Γιά τέτοιαις δόξαις ή Πατρις έβαλε πάλι πλόρη,
και γύρω μας, γρουσουζή,
λαός βαρβάτος σκούζει:
χαλάλ'οί νέοι φέροι.